

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **EFE cz, s.r.o.**
sídlem Blanická 834/140, Ostrava

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9

za účasti: **O2 Czech Republic a.s.**
sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 3. 10. 2016, č. j. ČTÚ-34 836/2016-603/II.vyř,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně podala k žalovanému celkem deset námitek proti vyřízení reklamace osobou zúčastněnou na řízení; zároveň žalobkyně všechny své námitky spojila s návrhem na odklad povinnosti uhradit vyúčtování podle § 129 odst. 3 věty předposlední zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Žalovaný žádostem o odklad vždy vyhověl, a to celkem deseti rozhodnutími vydanými v období od června 2015 do února 2016. Rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016, č. j. ČTÚ-34 836/2016-603, žalovaný ve zkráceném přezkumném řízení všech deset rozhodnutí o odložení povinnosti žalobkyně uhradit vyúčtování změnil tak, že nově žádostem o odklad nevyhověl. Žalobkyně proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení podala rozklad, který byl zamítnut napadeným rozhodnutím.

2. Soud původně žalobu odmítl usnesením ze dne 26. 2. 2018, č. j. 10 A 212/2016 - 19, neboť měl za to, že pravomoc k jejímu projednání má civilní soud. Uvedené usnesení však bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 8 As 52/2018 - 68. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní soudy mají pravomoc žalobu projednat, a městský soud je tímto názorem v pokračujícím řízení v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.

II. Napadené rozhodnutí

3. Předseda Rady žalovaného dospěl k závěru, že k vydání rozhodnutí o odkladu povinnosti hradit sporná vyúčtování nebyl naplněn zákonný důvod. Rozhodnutí o odkladu představuje výjimečný institut, jehož uplatnění je namístě pouze v případě, že by povinnost uhradit sporná vyúčtování pro účastníka znamenala nepřiměřené, případně dokonce likvidační dopady. Nic takového žalobkyně v projednávané věci netvrdila a ani z okolností to nevyplývá. Částky, na které byla vyúčtování vystavena, jsou relativně nízké a pro obchodní společnost by jejich zaplacení nemělo představovat problém.

4. V napadeném rozhodnutí je dále uvedeno, že rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení bylo vydáno při zachování zákonné dvanáctiměsíční lhůty. Žalobkyni byla vydána i starší rozhodnutí o odkladu povinnosti uhradit vyúčtování, avšak tato starší rozhodnutí zůstala v přezkumném řízení nedotčena, a to právě kvůli jednoroční lhůtě, po jejímž překročení není přezkum možný.

III. Žaloba

5. Žalobkyně se ve stručné žalobě věnovala zejména věcnému sporu, který panuje mezi ní a osobou zúčastněnou na řízení o správnost vyúčtování za sporná období. Dle žalobkyně osoba zúčastněná neoprávněně změnila tarif, podle kterého účtuje ceny za své služby. Pokud by žalobkyně hradila ceny dle vyúčtování, jednalo by se o bezdůvodné obohacení. Z tohoto důvodu bylo namístě vyhovět jejím návrhům na odklad povinnosti

vyúčtování uhradit. Konečně žalobkyně uvedla, že podnět zúčastněné osoby k zahájení přezkumného řízení byl podán opožděně, a proto měl být zamítnut.

IV. Vyjádření žalovaného, replika žalobkyně a vyjádření osoby zúčastněné

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Konstatoval, že řízení o námitkách žalobkyně proti způsobu vyřízení reklamací dosud nebyla skončena. Otázka, zda jsou námitky žalobkyně důvodné, musí být vyřešena v hlavním řízení. Důvody k odkladu povinnosti uhradit vyúčtování žalobkyně netvrdila a ani z okolností věci nebyly zřejmé.

7. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného stručnou replikou, v níž uvedla, že žalovaný bezdůvodně bagatelizuje dopad, který na ni povinnost hradit vyúčtování může mít. Dle žalobkyně je zjevné, že na základě napadeného rozhodnutí je povinna uhradit za poskytnuté služby částky, které převyšují smluvní ceny.

8. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobu by měl projednat civilní soud v řízení podle části páté o. s. ř. K věci samé se nevyjádřila.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

10. Soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení nevyslovil nesouhlas.

11. Žaloba není důvodná.

12. Předně soud k návrhu osoby zúčastněné na řízení na odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 2 s. ř. s. rekapituluje, že v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud zaujal názor, že žaloba spadá do pravomoci správních, nikoliv civilních soudů. Tímto závěrem je městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.

13. Zaprvé bylo třeba zabývat se otázkou, zda žalobkyně uplatnila žalobní bod zpochybňující dodržení lhůt pro rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 96 odst. 1 ve spojení s § 98 správního řádu. Žalobkyně v žalobě doslova uvedla: „*Rovněž požadavek O2 o zrušení odkladného účinku byl podán po 2 měsíční lhůtě k tomu určené, proto měl být odmítnut.*“ Soud konstatuje, že tuto větu nelze vyložit jako žalobní bod namítající překročení subjektivní dvouměsíční lhůty pro vydání přezkumného rozhodnutí. Žalobkyně totiž zjevně považuje podnět osoby zúčastněné na řízení k zahájení přezkumného řízení za opravný prostředek, k jehož uplatnění je stanovena lhůta dvou měsíců. To vyplývá i z rozkladu žalobkyně, který obsahoval námitku: „*Žádost odpůrce z 22.3.2016 o přezkumné řízení neměl orgán zamítnout* [zjevně míněno „*měl zamítnout*“; pozn. soudu], *když učiněno po zákonné lhůtě pro podání mimořádného opravného prostředku ve správním řízení.*“ Je tedy třeba konstatovat, že žalobkyně neuplatnila žádný žalobní bod

týkající se lhůt pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, a soud se proto dodržením těchto lhůt nezabýval.

14. Žalobní bod týkající se údajné dvouměsíční lhůty pro podání podnětu k zahájení přezkumného řízení je zjevně nedůvodný. Přezkumné řízení představuje dozorčí prostředek, který je správním orgánem uplatňován z úřední povinnosti a na nějž nemají účastníci právní nárok. Přezkumné řízení by tedy mohlo být zahájeno i bez podnětu od účastníka řízení. Podání podnětu k zahájení přezkumného řízení není svázáno žádnou lhůtou, protože samo o sobě neznamena zahájení přezkumného řízení, a taková lhůta tedy nemohla být překročena. Lhůtami je svázáno zahájení přezkumného řízení, respektive rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, avšak jak bylo vyloženo výše, žalobkyně překročení těchto lhůt v žalobě nezpochybnila.

15. Dále soud posoudil žalobní body týkající se věci samé. K tomu je třeba zdůraznit, že předmětem nyní projednávané žaloby je odklad povinnosti žalobkyně hradit osobě zúčastněné na řízení vyúčtování telekomunikačních služeb, nikoliv věcný spor o správnost daných vyúčtování, respektive důvodnost reklamaci žalobkyně. V podstatě celá žalobní argumentace se však soustředí na otázky, které mají být předmětem rozhodování o námitce žalobkyně proti vyřízení reklamaci, a důvodnosti přiznání odkladu se netýkají.

16. Rozhodnutí o odkladu povinnosti lze podle § 129 odst. 3 věty předposlední zákona o elektronických komunikacích vydat na žádost účastníka „*v odůvodněných případech*“. Tento neurčitý právní pojem může být naplněn různými konkrétními okolnostmi lišícími se v jednotlivých věcech. Vždy se však musí jednat o okolnosti mimořádné, týkající se poměrů konkrétního účastníka, v důsledku nichž by okamžitá splatnost vyúčtování mohla mít na účastníka zvláště tíživé, případně dokonce likvidační dopady. O mimořádnosti aplikovaného institutu jednoznačně svědčí návětí předposlední věty § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, dle nějž zpravidla „*podáním námítka není dotčena povinnost podle § 64 odst. 1*“, tedy povinnost zaplatit cenu poskytované služby.

17. V napadeném rozhodnutí byla aplikovaná právní úprava interpretována v souladu s právě uvedenými závěry. Žalovanému je přitom třeba přisvědčit, že žalobkyně v původních žádostech o odklad povinnosti, v rozkladu proti přezkumnému rozhodnutí, ani v žalobě neuvedla žádné relevantní důvody, které by mohly odůvodnit výjimečný postup podle § 129 odst. 3 věty předposlední zákona o elektronických komunikacích. Klíčové je, že žalobkyně ve správním řízení ani v žalobě netvrdila nic o svých příjmových a majetkových poměrech, a tedy nebylo možné posoudit, jaký dopad na ni povinnost uhradit sporná vyúčtování bude mít. Je přitom třeba souhlasit s žalovaným, že částky pohybující se mezi 1 400 Kč a 1 800 Kč měsíčně, které byla žalobkyně povinna osobě zúčastněné na řízení hradit, by pro standardní obchodní společnost neměly představovat žádnou mimořádnou zátěž. Navíc se jedná o částky, které přinejmenším na první pohled nevybočují z cen, které lze standardně očekávat za poskytované telekomunikační služby (byť správnost konkrétních vyúčtování soud v nyní projednávané věci nemůže hodnotit

a nehodnotí). Ani z okolností věci tedy bez dalšího nevyplývá, že by byly přítomny mimořádné okolnosti odůvodňující odložení povinnosti žalobkyně uhradit vyúčtování.

18. Pro úplnost soud uvádí, že nemohl vzít v úvahu vývoj ekonomické situace žalobkyně v průběhu soudního řízení. Z úspěšných žádostí o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta v řízení před městským soudem a v řízení o kasační stížnosti je zřejmé, že žalobkyně v současné době již nemá v podstatě žádný majetek a ani nevykazuje žádnou významnou ekonomickou činnost. Soud však podle § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje podle skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Tehdy žalobkyně podle všeho v ekonomických problémech ještě nebyla nebo to alespoň netvrdila.

19. Žalovaný tedy v přezkumném řízení dospěl ke správnému závěru, že k odkladu povinnosti žalobkyně hradit sporná vyúčtování nebyl na základě jejích návrhů z let 2015 a 2016 zákonný důvod. Žalobkyni pochopitelně nic nebrání, aby kdykoliv během řízení před žalovaným opakovaně žádala o rozhodnutí o odkladu a v návrhu tvrdila nové skutečnosti (případně nově tvrdila skutečnosti již dříve existující), na základě kterých by případně mohla být úspěšná.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

21. Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů účastník, který byl v řízení úspěšný. Žalobkyně v tomto řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, právo na náhradu nákladů tedy nemá ani jeden z nich. Výrok o náhradě nákladů řízení se podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vztahuje i na náklady řízení o kasační stížnosti.

22. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, nemohly jí takové náklady vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. července 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu